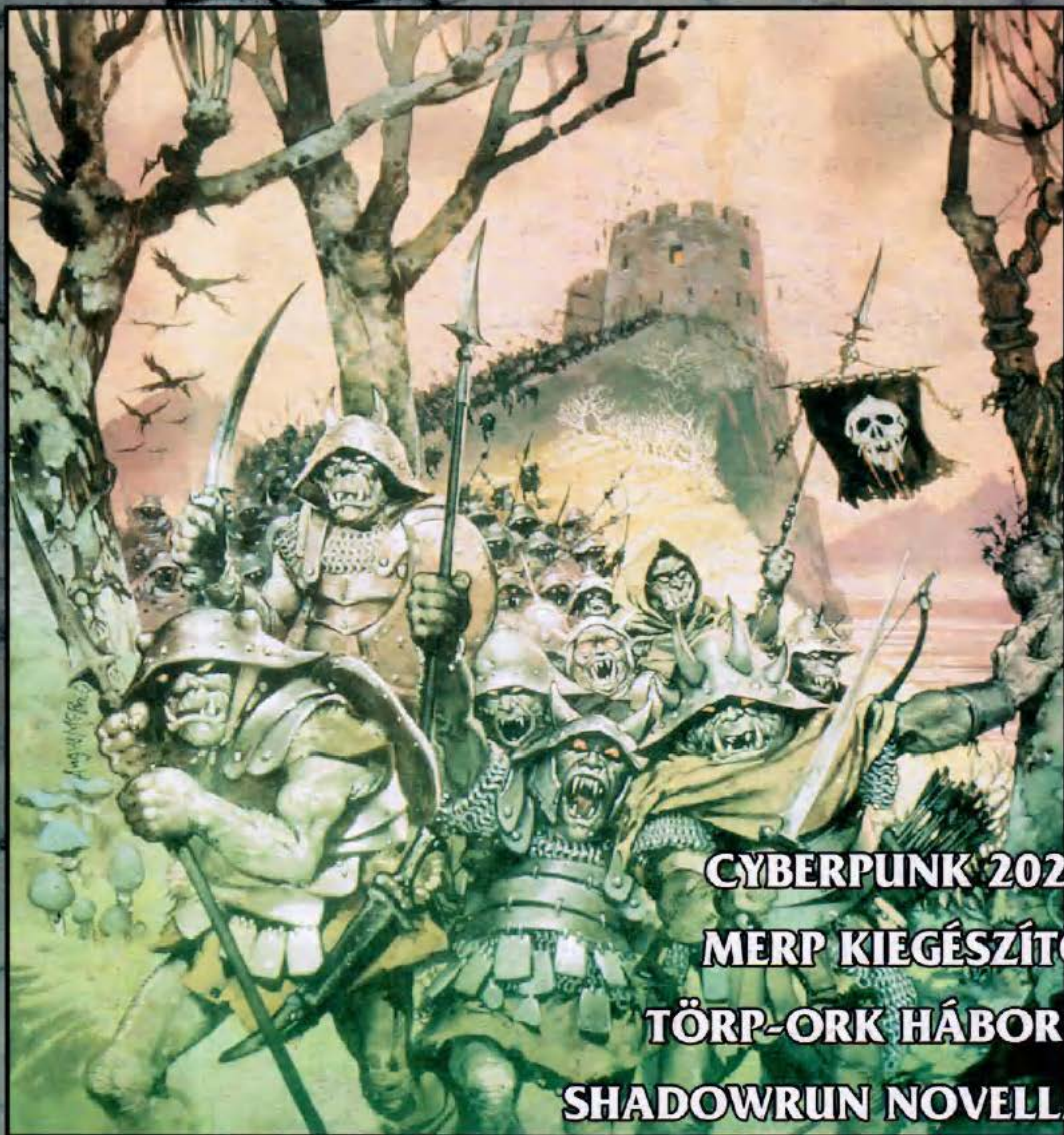

BIBORHOLD

120 FT

FANTASY ÉS SZEREPIJÁTEK MAGAZIN

1994. JÚNIUS • III. ÉVFOLYAM 6. SZÁM

CYBERPUNK 2020

MERP KIEGÉSZÍTŐ

TÖRP-ORK HÁBORÚ

SHADOWRUN NOVELLA

SETÉT PATKÁNY NAPLÓJA

ARANYSZÍV

SEATTLE, 2034 SEPTEMBER 14.

Ivan szemébe húzta a kalapját és idegesen az órájára pillantott. Nem mint-ha az időnek bármiféle jelentősége lett volna, ha Mr. Johnson meggondolta magát, talán el sem jön – az is lehet, hogy *mást* küld maga helyett! Öntudatlanul is megszorította a kabátja alatt lapuló Manhuntert. A pisztoly jól ismert hűvössége egy kicsit megnyugtatta, de ettől függetlenül nagyon kényelmetlenül érezte magát. Már éppen el akart iszkolni, amikor egy fekete Rolls-Royce állt meg mellette. Az ablak hang nélkül letekeredett, és egy troll szarvas feje tűnt fel mögötte. A testőr a zuhogó eső ellenére fekete nap-szemüveget viselt.

– Gyere csak ide! – a troll mosolygott és kinyitotta az ajtót. Ivan kicsit megrettent, amikor észrevette, hogy a verőlegény egyedül van, de már nem volt visszaút. Beült a kocsiba.

– Mr. Johnson?!

Egy képernyő világosodott ki, és egy öregember markáns arca jelent meg rajta.

– Elnézését kérem, hogy személyesen nem találkozhatunk. Ön egy felvételt lát. Jelenleg éppen külföldön tartózkodom, halaszthatatlan ügyben. Utasítottam a titkáromat, hogy keresse fel Önt, és adja át a... szerződéstervezetet – az öregember intett, és a troll egy kis műanyag tasakot nyomott Ivan reszkető kezébe. – Az előleget éppen most utalják át a számlájára... khm... talán nem haragszik meg érte, hogy felfedjük az inkognitóját, de hát a feladat kényes, mondhatom, bizalmas mivoltára tekintettel azt hiszem, ez érthető. S most, nem is tartom fel tovább, bizonyára még rengeteg dolga van. A viszontlátásra!

Ivan még sokáig bámult dühösen a távolodó kocsit után. Elbántak vele, mint valami kezdővel! Most már nincs más választása, mint megtenni azt, amit várnak tőle, ha élni akar. El kell rabolnia az egyik leggazdagabb család újszülött tagját.

És Ivan élni akart.

SEATTLE, 2034 SEPTEMBER 17.

– Ők azok? – kérdezte a szíű törp, és megigazította vastag szivarját.

A kórház előtt a fiatal pár éppen beszállni készült a Mitsubishi Night-skyba. A nő magához ölelte újszülött gyermeküket, amikor a meghatározhatatlan márkájú tragacs csikorogva fékezett mellettük. Egy nagykaliberű géppuska ugatott fel, és a két testőr véres pépként kenődött a kórház falára. Két ember ugrott ki a kocsiból, és mielőtt az asszony bármit tehetett volna, mellé szökkentek és egyetlen jól irányzott mozdulattal leütötték.

A nő nem ájult el, bár a homloka felrepedt és erősen vérzett. Az aszfalton heverve tehetetlenül nézte, ahogy az egyik férfi felragadja a pólyást, és a kocsijuk hosszú gumicsíkot hagyva maga után az úton, eltűnik.

A kórházból kirohanó biztonságiak már nem tehettek semmit, a legifjabb McDowellnek nyoma veszett.

SEATTLE, 2034 DECEMBER 22.

A rosszul megvilágított szobában Ivan és az amerindián törp üldögélt egy padon. Egy légy mászott a fekete-fehér kockás padlón; nem volt túlságosan steril a doki rendelője, de a ferdeszemű legalább nem tett fel kérdéseket.

Nyílt az ajtó, és a doktor belépett a váróba. Nem volt túlságosan biztató külsejű, Ivan még a csizmáját sem pucoltatta volna ki vele, de nem ismert más megbízható – nos, inkább megvásárolható – orvost. A kisbaba nagyon furcsán viselkedett az utóbbi napokban. Magas láza volt és hányt, inkább orvoshoz vitték, mielőtt állapota komolyabbra fordult volna.

– Mr. Morgan, egy pillanatra... – hívta félre a doki Ivant.

A törp csak azt látta, hogy barátja elsápad, és a szeme elkerekedik.

– Ez nem lehet igaz! *Kawaru!* – nyögte Ivan, és az ájulás környékezte.

– Legyen erős, Mr. Smith! – mondta a doki, és Ivan vállára tette a kezét. – Nem tehettek semmit. A világon százazrek fekszenek különböző kórházakban, és értük sem tehettek semmit. Tudja, Mr. Roberts, a tudomány ma még tehetetlen a goblinizáció ellen. Kórházba kellene vinni.

De Ivan nem is hallotta az orvost. Ha valaki a McDowellről beszél, biztosan szóba kerül elvakult metahumán-gyűlöletük. Egyszer az egyik McDowell lányt együtt látták egy tündével – másnap egy golyóval a fejében találtak rá mindkettejükre a Pusztulatban. Hát hogy a fenébe kínálhatnák fel nekik a gyereküket, ha az éppen orkká készül változni? A fene egye meg! Rohadt kis kurafi!

SEATTLE, 2033 MÁRCIUS 10.

Megrökönyödve kapták fel a fejüket a titkárnők, így még sohasem veszedtek bent. Az alelnök és a testőre barátok voltak, noha az alelnök gyakran kiabált és szitkozódott. Elviselhetetlen alak volt, de jó szakember. Most azonban annyira hangos volt, hogy csaknem minden szavát értették. Amikor az alelnök feltépte az ajtót és az ork testőrrel a nyomában végigrobogott az asztalok között a folyosó irányába, mindannyiuknak rengeteg dolga akadt, még csak fel sem néztek a monitorok mögül.

– Nem érdekel, Dan! – üvöltötte az alelnök. – Teljesen hidegen hagy, hogy mit érzel!

– Pedig érdekelhetne! Nemcsak rólam van szó, Mike!

Mike megtorpant. Remegett idegességében, kezét ökölbe szorította. Haragtól villogó szemmel pördült meg, és ujjával megfenyegette az orkot.

– Fogd be a pofád! Amíg én vagyok a főnök, azt teszed, amit parancsolok! – sziszegte.

Látszott Danon, hogy legszívesebben lekeverne neki egyet, de inkább sarkon fordult és elviharzott. Távolodó ajtócsapódások hallatszottak, aztán síri csend.

A Mitsuhamma csak profi testőröket alkalmazott, és Dan profi volt a profik között. Ork léteire vágott az esze. Hiába drótoztatta agyon a testét, képes volt uralkodni cselekedetein, és Mike nagyon jól tudta ezt. Nem volt véletlen, hogy a mindenféle ajánlólevél nélkül testőrnek jelentkező csövest

nem dobatta ki azonnal. Volt valami a tekintetében, ami azonnal megfogta, az értelem és a végtelen türelem keveréke. Mike sosem hitte volna, hogy valaha is ilyennek látja a barátját, de most tökéletesen megértette. Máris gyűlölte magát, amiért olyan rettenetesen viselkedett, de egy ekkora vállalat alelnökéhez méltatlan lett volna, ha bocsánatot kér a cég egyik alkalmazottjától, legyen az akár a barátja is.

Egy ostobaságon vesztek össze. Néhány napja egy új lányt mutattak be nekik az egyik diszkóban. Mike rögtön felöltötte a befolyásos-alelnök-vagyok-ez-itt-a-testőröm figurát, és egész este megjátszotta magát. Dan a maga csendes módján tűrte, hogy Mike félrészegen hülyét csináljon belőle, az sem zavarta, hogy a társaságban sokan alacsonyabb rendűnek tekintik őt ezért. Heather jól érezte magát velük, ezért azóta minden este találkoztak, barátokká váltak, sőt, Heather és Mike között több is volt, mint barátság. A múlt éjjel azonban Mike túl sokat ivott, és túl sok amfetamint szedett be. Erőszakoskodni kezdett a lánnyal, és majdnem botrány tört ki az első osztályú diszkóban, amikor Dan szelíden a vállára kapta a kiáltozó Mike-ot és kicipelte a mosdóba, hogy lehűtse a fejét. Heather egész este nem szólt semmit, hajnalban pedig Dant kérte meg, hogy vigye haza. A lány biztosan telebeszélte Dan fejét. Ez a nagyszívű, jószágos barom pedig ma megpróbálta meggyőzni Mike-ot, hogy hívja fel a lányt és kérjen bocsánatot tőle.

Nevetséges!

SEATTLE, 1981 MARCH 11

– Rohadék! Hol vagy? Cica, cicc, cicc – az ork az ágy mellett hasalt, és egy macskaeledeles dobozt zörgetett. Egy apró, vörösesfehér, karmos mancs nyúlt ki egy pillanatra az ágy alól, és megpróbálta megragadni a dobozt. Dan bal keze túl gyorsan mozdult ahhoz, semhogy szemmel követni lehetett volna, és máris a kezében tartotta a tiltakozó, menekülni próbáló macskakölyköt.

– Hé, Rohadék! – korholta szelíden. – Nem tudod, ki karmolta szét a párnámat?!

A macska szemrehányón nyávogott egyet, aztán az eledeles dobozt kezdte szaglászni.

Dan lemondóan rázta meg a fejét. Mondhat ennek a macskának, amit akar, soha nem fog engedelmeskedni. De talán pont ez az, amiért semmi pénzért nem válna meg tőle. Amikor először megpillantotta, rögtön tudta, hogy nem közönséges macska. Csak rá kellett nézni, és máris tudta az örökmozgó, csintalan vörös szőrgombolyag nevét. Még csak néhány hete vitte haza, de máris számos tettel bizonyította, hogy jól választottak neki nevet. Itt van például ez a párna-ügy...

Megcsörrent a telefon.

– Na, ezt most megúszta – mondta, és lerakta a macskát.

Ikonizálta a képtablakot. Ilyenkor, hajnalban csak Mike lehet az, és most nem szívesen nézne a szemébe, a tegnapi történetek után.

– Daniel?

Női hang volt. Dan felvonta a szemöldökét, és képre kapcsolt. Heather szomorú, keskeny arca töltötte be a monitor egyik sarkában nyitott ablakot.

– Miért tetted?

– He? Mit?

– Ne tégy úgy, mintha nem értenéd! Tudod jól, miről beszélek!

– Meg fogsz lepődni, Heather. Fogalmam sincs róla. Talán ha utalnál rá... A lányon látszott, hogy komolyan zavarba jött.

– Nézd... olyan hihetetlen, hogy te... pont te...

Nem valószínű, hogy valami ócska tréfáról lenne szó, vélte Dan. Valami nincs rendben!

– Mi történt?!

– Daniel, úgy örülök! Biztos voltam benne, hogy nem te voltál! Figyelj! Most nincs idő. Azonnal menj el otthonról, költözz egy hotelbe, vagy akárhová, de siess! Gyilkosságért köröznek téged! Hívj fel este...

Megszakadt a vonal. Dan elképedve ült egy pillanatig, mérlegelve a halottakat.

Honnan a fenéből veszi ez a nő, hogy körözik, és egyáltalán, mit hordott itt össze? Bár, Mike-ot ismerte, nem lehetetlen, hogy bosszúból felhívta valamelyik haverját, hogy néhány napra hűvösre tehesse őt a diszkóban történetekért.

Akár valami ócska tréfa, akár igaz, nem szívesen ült volna akár egy órát sem.

Lent az utcán, egyre erősödő szirénahang hallatszott. Talán nem is tréfa! Dan magára kapta a kabátját, a zsebébe dugta a pisztolyát és a hangosan fújó Rohadékkal a kezében lerohant a parkolóba.

A megpiszkált Toyota Elite motorja az első próbálkozásra feléledt, és csodálatosan mély hangon zümmögni kezdett. Dan tövig nyomta a gázpedált, és a csikorogva fékező Lone Star járőr-kocsi előtt kiszáguldott az útra. Hallani vélte, ahogy egymás után nyitnak a befecskendező fuvókák. Tudta, ha nem sikerül azonnal egérutat nyernie, a Lone Star-fiúk nem kukoricáznak, kérdés nélkül tüzet nyitnak. Az eszébe villant, vajon mit csinálnának, ha a szétlőtt Toyota roncsai között egy idegen holttestét találnák meg? Valószínűleg semmit. Legfeljebb megvonnák a vállukat.

Hamarosan a belvárosba vezető sugárútra ért. Még nem volt dugó, de igen sűrűn fért csak be két kocsi közé. Az „utánfutók” csak kettővel később tudtak csatlakozni a menethez. Dan elvigyorodott, és folyamatosan villogva és dudálva két sáv közé vágódott. Ismét tövig nyomta a gázt, és a kocsi meglódult. A tükörbe pillantva lefagyott ajkáról a majdnem-mosoly. A Lone Star-fiúk sem ma ültek először autóban. Nagyon közel voltak, majdnem mögötte. Ilyen helyzetből nemigen van kiút, hacsak...

Seattle belvárosában mindenből rengeteg volt, egyetlen dolgot kivéve: a szabad helyet. Éppen ezért, az utak gyakran egymás felett futottak végig a házak között.

Egy üres autószállító döcögött a külső sávban. A felső „emeletét” félig leeresztették, olyan volt, mint valami mozgó ugrató. Ez adta az ötletet.

Legfeljebb nem sikerül – gondolta Dan, és rálépett a gázra. A Toyota pörgő kerekkel gyorsulni kezdett. A kocsiszállító egyre közelebb került, és annak nem volt más választása, mint összeszorítani a fogait, hátradőlni az ülésen és markolni a kormányt.

A Toyota élesen kondult, ahogy felkapaszkodott a rámpára. Aztán felbőgött a motor, és Dan hirtelen megbánta, amit tett. Ha most rossz helyre pottyant le, kiskanállal kell összekaparni; ennél talán még a börtön is jobb lenne. Egy örökkévalóságig tűnő pillanatig repült a levegőben, hörgő, bömbölő motorral, majd a kerek egy csikordulással talajt értek, és Dan úgy érezte, eltörik a nyaka.

Sikerült! Majdnem pontosan az ellenkező irányba közlekedő, egy emelettel magasabban vezető út közepére érkezett meg, az ott haladók legnagyobb meglepetésére és ijedtségére.

Nem telt sok időbe, és eljutott egy felhajtósávig, ahol sikerült lejutni a gyorsforgalmi útról, és eltűnheteit a mellékutcákban.

Tudta, hogy a kocsit is körözni fogják, ezért minél hamarabb meg kellett tőle szabadulnia. Hirtelen elhatározással a kikötő felé kanyarodott.

Egy fiatal srác sütkérezett a Yamaháján üldögélve, kezében egy doboz sörrel. Dan lefékezett mellette, és hogy rögtön jó benyomást keltsen, egy csőre töltött Ares Predator mögül mosolygott biztatón.

– Két választásod van: vagy járművet cserélünk, vagy kapsz tőlem egy darabka ólmot. Melyik legyen? Sietek!

A srác fürgén bólogatott. Olyan gyorsan ugrott le a motorról, mintha tüzes trón lett volna. Dan elvigyorodott.

– Okos vagy! – mondta, és felpattant a motorra. – Ja, még valami... a kocsit természetesen körözik.

A fickó olyan képet vágott, mint akinek a leghőbb vágyát teljesítették volna a cserével. Alighanem mindig ilyen kocsira vágyott. Dan biztos volt benne, hogy még csak bele sem mer majd ülni.

– Vigyázz rá, később visszacseréljük! Ezt vedd ígéretnek!

Az olcsó kis motelszoba hideg volt és sötét, de pillanatnyilag nem mert jobb helyre menni. Addig nem, amíg többet meg nem tud erről az egész agyémről. Félóránként nézett ki az ablakon, ahonnan pazar panoráma nyílt egy szemetes hátsó udvarra; várta az estét, amikor felhívhatja végre Heathert, aki biztosan többet tud az egészből, mint ő.

Lassan lebukott a nap a szemközti épület mögött.

A monitor telefon-ablakában feltűnt Heather arca. Már nyugodtabb volt, mint reggel, bár látszott rajta, hogy sokat sírt aznap.

– Hallgatlak...

– Hol vagy?

– Figyelj! Előbb azt mondd meg, mi a fene történt?! Miért kellett nekem korán reggel elmenekülnöm a saját lakásomból, és miért kellett fogócskát játszanom a Lone Starral? És te honnan tudtad, hogy köröznek?

– Nem is tudom, hogyan kezdjem... Mike meghalt... A portás talált rá hajnalban, amikor nem felelt az ébresztésre. A rejtett biztonsági kamera felvétele szerint te ölted meg. Egyetlen lövéssel. De én tudom, hogy nem lennél rá képes... Igaz, nem régóta ismerlek, de érzem... tudom, te nem olyan vagy.

– Köszönöm, hogy kiállsz mellettem, de még nem feleltél az egyik kérdésemre...

– Hát most megteszem. A Mátrix-bolyongás az egyik hobbim. Az ikerbátyám sokkal ügyesebb volt nálam, de ő már... szóval nem él, és most én használom a gépét. Teljesen véletlenül ráakaszkoztam a Lone Star hálózatra, és találtam egy csatornát, amin bekúszhattam...

– Várj egy picit! Egy szót sem értek. Mit csináltál?

– Akkor előlről kezdem. A Mátrix nem más, mint egy óriási hálózat, minden kiberdeck rákapcsolódik. A Mátrix egy külön világ. A Lone Star rendszere úgy néz ki, mint egy metropol nagyságú seriffjelvény. Az egyik csúcánál felfedeztem egy kis nyílást, igaz, egy picit tángítanom kellett rajta, de végül befértem rajta. Tehát véletlenül megtaláltam az adatbázisuk egyik jelszavát, amivel bejuthattam a rendszerbe. Ez elég veszélyes, de a bátyám sok jó programot írt, és volt köztük egy használható kódfejtő is.

– Mi történt a bátyáddal?

Heather szomorúan elmosolyodott.

– Vannak, akik úgy mondanák, bennmaradt a Mátrixban. Egy JG ölte meg.

– Az mi?

– Egy program... de mindegy. Azt tudnod kell, hogy egy állandó keresőprogram futott a gépemen, ami a körülöttem áramló adatokat figyelte folyamatosan. Véletlenül rosszul adtam meg neki a keresendő adatokat; a program valahogy hozzákapcsolta az ismerőseim listáját is. Így találta meg, hogy Mike meggyilkolásának alapos gyanújával körözést adtak ki rád. Azonnal szóltam neked...

Dan megvakarta az orrát. Heather kisírt szemeiből csak úgy sugárzott a szomorúság. Szerethette Mike-ot.

– Ő... ez igazán rendes tőled, nem is tudom, mit mondjak. Szóval Mike halott, és én öltem meg. Különös...

– A biztonsági kamerákat többféle módon is be lehet csapni. Egy mágus vagy egy sámán is képes lehet ilyesmire. Csak az a bökkenő, hogy senki sem tudott a kameráról, Mike-on és a biztonsági személyzeten kívül. Tehát hogyan készülhetett fel a gyilkos?

– Én tudjam? Biztos belenéztek Mike gondolataiba. A varázslók tudnak ilyet, nem?

– Én tudjam? – utánozta a lány Dan hangját.

– Jó. Akkor azt hiszem, a legjobb, ha most néhány napra eltűnök. Tudok egy jó helyet. Hívj fel, ha tudsz valamit, megadom a számot.

– Igérem...

– És még valamit... Köszönöm.

SEATTLE, 8083 MÁRCIUS 16.

Dan hangos dörömbölésre ébredt. Az órájára pillantott. 0346, hajnali háromnegyed négy. Ki a fene lehet az?

Ha az ember – ork – Puyallupban keres menedéket, jobb, ha mindig a keze ügyében tartja a fegyverét, és az sem baj, ha az a fegyver mondjuk egy AK-97-es, nem pedig egy kis „zsebpisztoly”. Dannak az ötezer nyuen értékű aranyóráját kellett cserébe adnia egy aljas kis üzémek, de mit tehetett volna, ha a környéken senki mást nem ismert? Még jó, hogy a töltényhevedereket elfogadhatóbb áron adta.

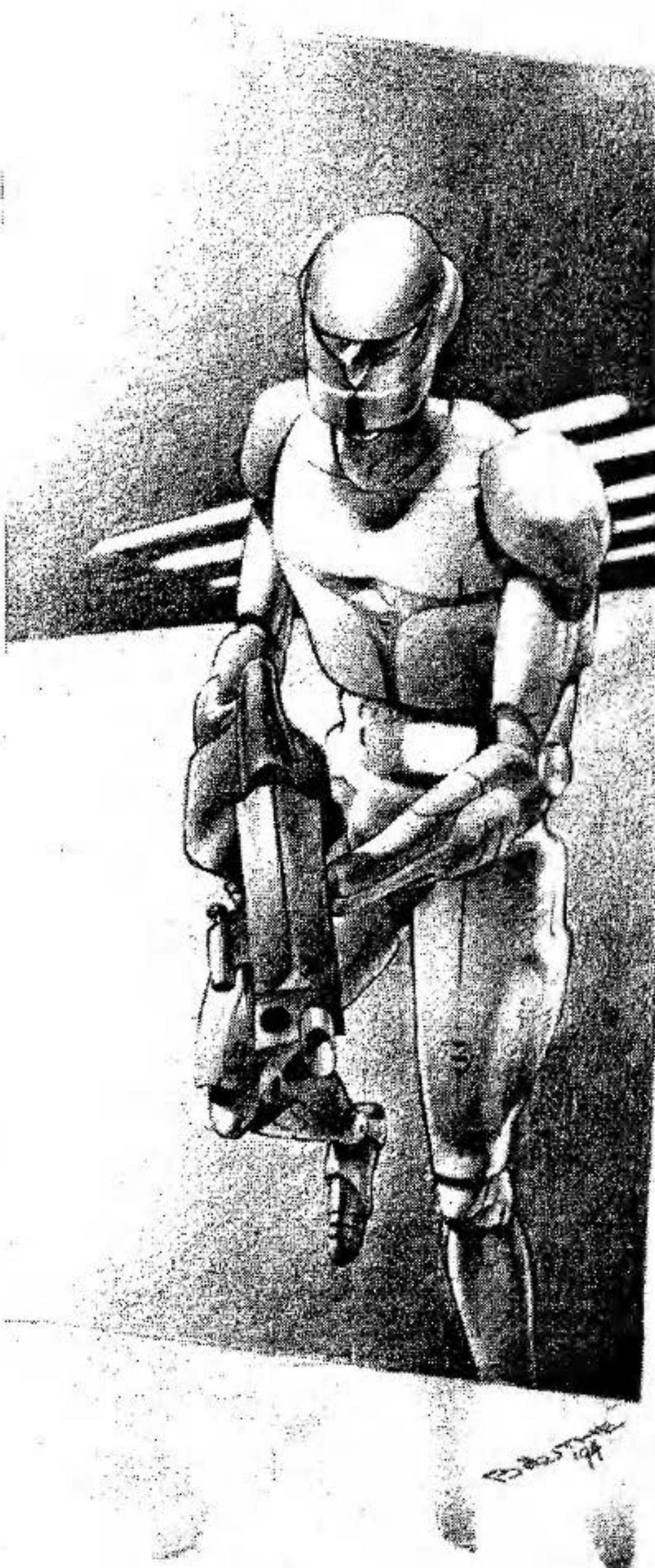
Az ork villámgyorsan ellenőrizte fegyverét, majd felrántotta az ajtót. Drótozott reflexei máris az ajtóban álló emberre irányozták a géppisztoly csövét.

– Te?

– Daniel! Üldöznek! – Heather fáradtan és remegve állt a félhomályos folyosón. Arcát korom piszkította be, ruháján szakadások és égésnyomok látszottak.

– Hogy kerülsz ide?! Mi van veled?

Mielőtt a lány bármit felelhetett volna, egy talpig páncélba öltözött ember rohant fel a lépcsőn. (Már megint nem működik a lift – villant át Dan agyán.) A fickón nem a Lone Star jelvényei voltak, a kezében pedig valami olyasmit hozott, aminek láttán Dan azonnal berántotta a lányt a szobába és becsapta az ajtót. Az a valami sokkal nagyobb volt, mint az ő AK-97-ese.

– Ki az ablakon! A tűzlétrán!

Bár sietniük kellett, Dan még felkapta Rohadéket, aki békésen, összegömbölyödve aludt az ágy alatt. A macskák furcsa lények – gondolta az ork –, néha azt hihetnénk, semmi sem érdekli őket. Igaz, kilenc életük van.

Lerobogtak a tűzlétrán.

Felettük mintha a nap kelt volna fel, nyílt ki a pokol virága. A robbanástól üveg- és betondarabkák záporoztak szerteszét.

– Kiket hoztál te magaddal?! – nézett döbbenten Dan Heatherre, de nem várt a válasza. A lány kezébe nyomta a macskát, és előbányászta az egyik szemétdomb mögül a motorját.

Mögöttük hat vagy hét páncélos szamuráj rohant ki az utcára, de mire felemelhették volna géppisztolyaikat, a motor már eltűnt a kanyarban.

A Rainer hegyre menekültek fel. Veszélyes dolog volt a kanyargós és síkos hegyi úton lámpa nélkül száguldani, de az ork nem merte megkockáztatni, hogy esetleg éppen a fény árulja el őket. Csak sokára mert megállni az egyik parkolóban.

– Miért nem telefonáltál?

– Nem lehetett, valaki ült a vonalon, végig figyeltek.

– Ki volt az, és mit akart?

– Én sem tudok semmit, de egyszer csak felfigyeltem a rendszer lassúságára – így jöttem rá, hogy az adatok előbb még *valahol* átmennek. Persze még mindig jobb későn, mint soha. Azonnal kocsiba ültem, és hozzád indultam. Csak amikor kiálltam a garázból, akkor jutott eszembe, hogy valószínűleg a lakásomat is figyelik, de ekkor már nem mehettem vissza. Ha elkapnak, biztos kiszédtek volna belőlem, hogy merre bujkálsz. Puyallupba érve megbizonyosodtam róla, hogy követnek. Megpróbáltam lerázni őket, de ők egyszerűen csak tönkrelőtték a kocsimat. Szerencsére az ócskavas felrobbant, miután kiestem belőle, így amíg ők a romot vizsgálták, egy kis előnyre tettem szert.

– De kik ezek?

– Fogalmam sincs, azt gondoltam, esetleg te tudhatsz valamit. Nézd, nem mindenkit üldöznek kommandósokkal, ezt neked is be kell látnod. Ez már nem a Lone Star. Ez valami keményebb... a Mitsuhamánál? Vagy a Yakuzák? Érted? Ki akarnak nyírni minket!

Dan megrázta a fejét és leroskadott egy sziklára.

– De ez értelmetlen. Én nem csináltam semmit. Soha életemben...

– Nem lehet, hogy Mike-nak volt valami üzlete valakivel, és most ők próbálják behajtani a tartozást?

– Ha én be akarnék hajtani valakin valamit, biztos, hogy nem akarnám először felrobbantani...

– Ki vagy te tulajdonképpen?

– Ki lennék? Egy ork. Még családom sincs. Árvaházban nőttem fel. Tudod, én embernek születtem, és csak néhány hetes koromban... változtam meg. Talán a szüleimnek nem kellett egy ork... Amikor kivettem az árvaházból, az utcára kerültem. Volt egy kis megtakarított pénzem, amin fel-drótoztattam magam egy kicsit. Aztán testőrnök jelentkeztem a Mitsuhamához, és felvettek. Azóta ott dolgozom. Ennyi.

– Hát, nem lettünk okosabbak... És mi van Mike-kal, róla mit tudsz?

– A barátom volt. Tudod, mindenkivel olyan furcsán viselkedett, megjátszotta a tökös fickót, de én tudtam róla, hogy a lelke mélyén nagyon magányos. Nem hiszem, hogy bármilyen gyanús üzletben vett volna részt. Miért is tette volna? Elég szép fizetést kapott.

– Márpedig hobbiból csak kevesen vadásznak emberre manapság. Szerelnünk kellene valahonnan egy kiberdecket és rá kellene csatlakoznom a Mátrixra, hátha megtudok valamit.

– Oké, hugi, de ezt csak holnap. Ma itt kellene kussolnunk az erdőben. Oké?

SEATTLE, 2053 MÁRCIUS 13.

– Tizenharmadika. Szerencsétlen szám.

– Az – vigyorodott el az ork. Szemfogai kivillantak a szájából. – Vagy nem.

– Lehet. Haza kell mennem az Excaliburért.

– És mit csinálsz, ha találkozunk a barátainkkal?

– Majd köszönünk nekik. Más bajod nincs? Szívesen meghallgatom! Egyébként ismerek valakit, aki ki tudja hozni a gépemet a lakásból.

Dan morgott valamit az orra alatt a szemtelen fiatalokról, aztán előtolta a motort.

A valaki – egy jelentéktelen külsejű fickó – hiteztet kért és kapott a betörésért. Egy órával később Heather már le is ülhetett a kiberdeck elé.

– Először programokat kell szerezniem – mondta, és felemelte a gép csatlakozóját.

Becsatlakozott.

A Mátrix mindig elkápráztatta, valahányszor belépett ebbe az álomvilágba, amit a Föld minden részén élő programozók álmodtak és álmodnak meg. A végtelen lehetőség, hogy mindenki azzá válhat, amivé szeretne, hogy olyan gyorsak, akár a képzelet, és a csodák, amikről az öreg rókák beszélnek, hogy aki igazán akar, az örökké élhet a Mátrixban...

Heather mindig azt remélte, ez igaz, mert akkor talán egyszer még találkozhat Billyvel, a bátyjával, akit egy évvel ezelőtt veszített el, és azóta sem tudta megszokni a hiányát. A fiú a Mitsuhamának dolgozott, mint programozó, de emellett gyakran kóborolt a Mátrixban, ahol minden annyival jobb és tisztább, mint a Valódi világban. Persze Billy számára a Mátrix volt a Valódi világ, és ha csak tehette, becsatlakozott. Egy évvel ezelőtt az otthoni gépe helyett a munkahelyéről próbált *utazni*. Csak másnap találták meg – állítólag a felismerhetetlenségig összeégett a feje. Vannak olyan JG-k, amik visszahatnak az agyra, és áramimpulzusokkal megölhetik a kalózkodó programozókat, de olyan erejűről, ami égethet is, senki sem hallott.

A Mátrixban úgy nézel ki, olyan ikont tervezel magadnak, amelyet akarsz. Heather úgy programozta az Excaliburt, hogy a bátyja képében barangolhasson.

Első útja a programozók gyülekezőhelyéhez vezetett, a huszadik századi BBS-ek *Ébredés* utáni változatához.

A Klub, mint mindig, most is tele volt különféle formájú, színű, nagyságú jelenésekkel. Heather rögtön felismerte azt, akit keresett. A szokott helyén üldögélt és egy korsóból nyakalt valamit. Az egészben csak az volt a furcsa, hogy úgy nézett ki, mint egy söröskorsó, aminek két hosszú, átlátszó üvegkarja volt.

– Hello, Tom!

– Heather! Régen nem láttalak! Hogy vagy?

– Egy kiskapu kéne a Mitsuhamához.

– Nem kéred esetleg mindjárt a Mennysorság címét? Vagy esetleg... eh! Én nem tudok segíteni, de természetesen tudok valakit...

– Mennyi?

– Semennyi! Tőled nem fogadok el semmit! Te Billy húga vagy, és ezzel járnak bizonyos dolgok. Egyszerűen csak gondolkodtam. Maradj itt, mindjárt visszajövök.

A söröskorsó fellibbent a levegőbe, aztán egy pukkanással eltűnt. A következő pillanatban újra felbukkant, ugyanolyan trükkös módon, mint ahogy elment. Egy égetett szélű pergament hozott.

– Óhajod parancs. Ihol a kincses térkép. Ügyes légy!

– Majd igyekszem.

Heather ikonja kísértelt a Klubból, és a Mitsuhamapagoda felé indult.

A pagoda hihetetlen mérete megijesztette. Az épület körül szamurájok álltak őrt, mellette sárkányok repültek körbe-körbe. Az egész bevehetetlennek és sérthetetlennek látszott.

De nem Heathernek. Lefuttatta az első programot.

Az ikon belenyúlt a hátizsákjába, és egy fekete ninja-ruhát húzott magára. Ellenőrizte, hogy megvan-e a hátán a *katana*, a hosszú, egyenes pengéjű kard – valójában egy fejlett harci program –, és az övében a különféle hatású porokat tartalmazó tasakok és tojáshejak. Mindent rendben talált.

Megvárta, amíg alkalmasnak látszott a pillanat, és egy vékony, de erős kötelet vett ki egyik zsebéből. A kötel végén egy apró kristálycsáklya fityegett. Megpörgette a feje fölött és elhajította. Az első dobás talált – sikerült feltörni a kódot az első próbálkozással! Villámgyorsan felhúzta magát az első emeletre, ahol egy kutyaszobor árnyékába olvadva várta meg, amíg a közelben köröző sárkány kellőképpen eltávolodik. Itt már nem kel-

lett tartania a szamurájoktól, de azért nem bízta el magát. Egy ekkora cég, mint a Mitsuhamma, meg tudja védeni az értékeit.

Sokáig hallgatózott az egyik festett ablak mellett, majd amikor a szenzor-program meggyőzte róla, hogy semmi nem motoszkál bent, óvatosan bekukkantott. A szoba üres volt. Heather besettenkedett. Halkan félrehúzta a folyosóra vezető ajtót, és felkapaszkodott a plafonra, úgy lopakodott végig a hosszú úton. Hiába állt százlépésenként egy ór, egyikük sem vette észre. Tökéletesen működött a ninja-ruhaként megjelenő álcázó-rutin. Tudta, hogy merre kell mennie, a bátyja egyszer elvitte magával, amikor még taníttatta a Mátrix-kóborlás művészetére. Egyenesen a könyvtárba tartott, ahol megtudhatja, hogy merre keresse a Mike-ra vonatkozó adatokat.

A könyvtár előtt egy piros páncélba öltözött, nehéz sisakot viselő szamuráj őrködött. Már majdnem sikerült túlcúszni rajta, amikor a keze alatt hirtelen megrepedt a plafon papírborítása, és hangos recsenéssel elszakadt. A mennyezetben is lapult egy program, egy riasztó! A szamuráj felnézett, és máris a kezében termett a kardja. Heather nem várt egy pillanatig sem, baljából zöldes port szórt a harcos szemébe, a jobbájában tartott *katana*-val pedig kíméletlenül lesújtott. Ahogy a penge a szamuráj-JG testéhez ért, az ő hamuvá porladt és elenyészett. A katana-program teljesen kitörölte a szamuráj programját.

Továbbmehetett. A könyvtárban a zsebébe nyúlt, és egy színes tollú papagájt vett elő.

– Húzz planétát! – szólt, mire a madár felröppent karjáról. Röpködött egy darabig a polcok között, majd papírlapokat húzigált ki a csőrével. Heather összeszedte a ledobált lapokat és tanulmányozni kezdte a japán írásjeleket.

Rátalált arra a jelre, amit keresett. A papíron egy térkép is volt a szöveg mellett. Amikor a papagáj már nem húzott elő több lapot, csettintett egyet, és a madár visszarepült a zsebébe.

Szerencsére nem kellett messzire mennie, és a folyosók is egytől-egyet elhagyatottak voltak. Egyszer kellett csak felhúzódkodnia a mennyezetre, amikor egy riksa gurult arrafelé. Bár nem hitte, hogy a riksa több lenne, mint egy egyszerű adathalmaz, mégsem bízta magát a szerencséjére.

Egy sötét szobába jutott, ahol hiába próbált fényt gyűjtani, sehogy sem sikerült. Ekkor a *kudzi-kiri* varázshatalmához folyamodott. Lótuszülésbe helyezkedett és igyekezett megtisztítani a lelkét. Érezte, hogy a szeme egyre jelentéktelenebb és érzéketlenebb lesz, miközben a füle és az orra egyre érzékenyebbé válik. Felállt, és mélyet lélegzett. Lassan megindult előre. Halálos sülyesztőket és karócsapdákat került el, jelenlétüket már jó előre megérezte. Nem tudta, mennyi idő telt el amíg átért a szobán, gyanította, hogy a Valódi világban legfeljebb egy másodperc lehetett az egész, a Klub óta.

Egy olajlámpással megvilágított szoba nyílt a sötét helységből, ideje volt hát tökéletesen visszanyernie a látását. A fényfoltok egyre kontúrosabbá váltak, ahogy a különleges észlelőprogramok lassan leálltak.

A szoba közepén egy hozzá hasonló ninja állt!

Heather érezte, hogy ellenfele nem egyfajta védőprogram, JG, mint a szamurájok és a sárkányok voltak, de nem is hozzá hasonló hús-vér ember. Mintha a kettő keveréke lett volna.

A ninja-álarc zavarta a látását, ezért levette és eldobta. Ha ezen az akadályon túljut, nem lesz már szükség lopakodásra. Szertartásosan meghajolt, és fogadta a ninja köszöntését is, aki szintén felkészült a harcra. Mindketten előhúzták kardjukat, és lassan közelíteni kezdtek egymáshoz. Amikor Heather belépett az olajlámpás fénykörébe, a ninja megrezzent, majd mozdulatlanra merevedett. Egy pillanatig fürkészte fekete álarca mögül, aztán felnyúlt az egyik karjával, és az álarc lehullt.

Billy arcát látta maga előtt!

– Ki vagy te? – szólt a ninja Billy hangján.

– Heather vagyok... Billy?

A ninja némán állt, nem mozdult, az arca sem rezzent. Aztán egyszerűen csak ennyit mondott: – Igen.

Sokáig egyikük sem szólt, egyikük sem eresztette le a fegyverét, és nem lazították el izmaikat.

– Találkoztunk végül... Ügyes vagy – mondta Billy.

– Tőled tanultam. Billy, mi történt veled? Tényleg te vagy az?

A ninja lehajtotta a fejét, kezéből kiesett a kard. Térdrehullott.

– Már magam sem tudom, hogy én vagyok-e még. Megöltek, Heather. Megöltek, és ezt csinálták belőlem. Nem vagyok sem program, sem élőlény. Valami a kettő között. Óvatlan voltam, nem úgy, mint te. Elkaptak és... – Billy a tenyerébe temette az arcát. – Látod, úgy teszek, mintha tudnék még sírni, még nem felejtettem el mindent... Én nem akartam ezt!

– Billy! Tehetek valamit érted?

– Semmit. Régebben a Mátrixba kíváncsi voltam, mert itt egyszerűbbnek tűnt az élet. Most azonban inkább élni szeretnék. Késérő feladat itt várakozni és őrködni.

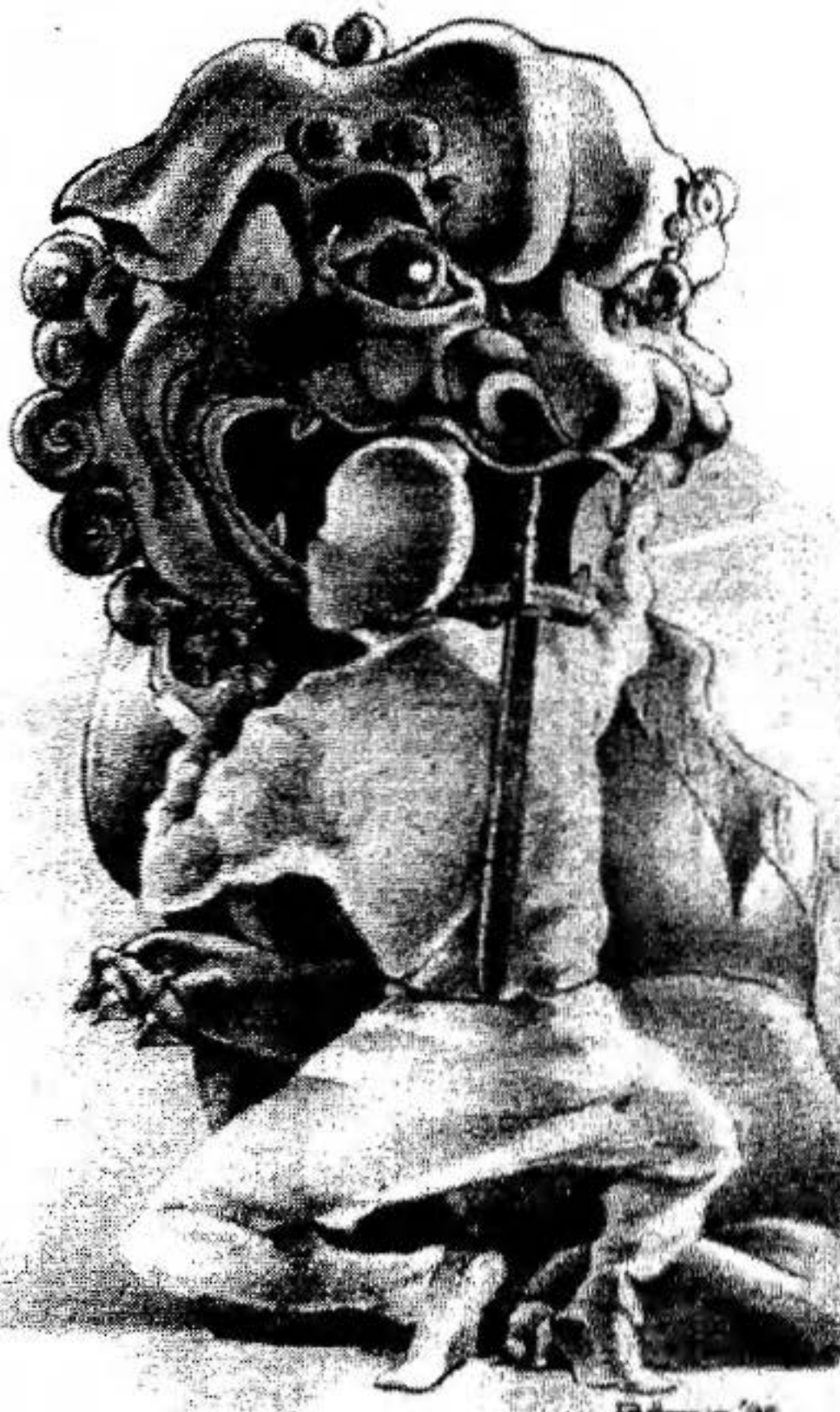
– Segítesz nekem? Választ meg kell találnom.

A ninja lehunyta a szemét.

– Kérdezz csak bármit, én itt mindent tudok.

– Mi történt Mike Tanakával?

– Csúnya ügy. Sokakat csábít a gyors meggazdagodás lehetősége. Mike is ilyen ember volt. Narkotikumokkal kereskedni nem veszélytelen, főleg, ha narko-chipekről van szó. Tudod, csak bedugod a fejedbe, és máris

Béni '91

szállsz. Baromi pénzeket lehet ebből leakasztani. A pitiánér árusok szeretnek meglepni a dohánnyal; a nagystílúbbak – és ilyen volt Mike is – megpróbáltak mindkét szénakazalból harapni. Besúgott néhány összekötőt a Lone Starnak. És mivel semmilyen információt sem lehet teljes titokban tartani, hamar kiderült, ki a téglá. A fickó testőre beépített ember volt, kinyírta. Egyetlen tiszta lövés a fejbe, és kész is...

– Hazudott! Daniel hazudott! – kiáltott fel Heather csalódottan.

– Várj! Még nem végeztem! Mindenki úgy hitte, hogy a testőr volt a gyilkos, de én tudom, hogy nem ő volt. Egyszerűen nem lehetett, ugyanis otthon aludt! A gyilkos mégis a tökéletes hasonmása volt. Minden egyezett, a retinalenyomat is, minden. Ebből az orkból kettő szaladgál Seattle utcáin.

– Hogyhogy kettő?

– Ezt én nem tudom, neked kell kiderítened.

Sokáig hallgattak.

– Billy... most mennem kell.

– Tudom. Menj csak.

– Mi lesz veled?

– Más a Mátrixot álmodja... én a Valódi világot fogom! Isten veled!

Heather kihúzta a csatlakozót.

– Na? – húzta fel a szemöldökét Dan.

– Mégiscsak te nem vagy rendben. Látogassunk el abba az árvaházba!

Az ork már nyolcadszor diktálta be a nevét és mindazt, amit tudott magáról, és a portás már nyolcadszor vonta meg egykedvűen a vállát.

– Értse már meg: annyit akarok csak tudni, hogy hogyan kerültem ide. Ez csak nem titkos?

A sovány, kiálló ádámcsutkájú férfi széttárta a karjait, mintha sajnálkozott volna. A monitoron a „személyiségi jogokat sérti – bizalmas” felirat világított.

– Nem tehetem.

– Tud mást is mondani?

– Hogyne. Kérem, menjen el – mondta a portás, és jelentősegteljesen nézett ki a fülkéjéből.

Dan vett egy mély levegőt. Heather csak annyit látott az egészből, hogy a portás hirtelen előrebukik és lefejezi a pultot és a számítógép billentyűzetét. Amikor felemelkedett, az orra csupa vér volt.

– Megpróbálná esetleg kilencedszer is? – kérdezte Dan ártatlan képpel.

A portás nem győzött szorgoskodni. Eszébe sem jutott riasztani az őrköt. Tudta jól, drótozatlanul nem lehet ilyen fürgén mozogni, és ki tudja, mi mindent szereltek ebbe az orkba. Az a tény, hogy Heather pisztolyának lézerkeresője éppen a homlokán piroslott, még inkább meggyőzte, hogy értelmetlen hősöködni.

A lány még sohasem fogott fegyvert senkire, de most habozás nélkül szétlőtte volna a portás agyát. Ha az emberre vadásznak, sokmindent megtesz, amit egyébként nem csinálna.

A monitoron hamarosan megjelent egy név és egy cím: Ivan Hartman, Seattle, Downtown MiQ8733-A7.

– Hát jó. Köszönjük szépen az információt. Ha valamire szükségünk lenne, ugye visszajöhetünk? – nézett vissza a kapuból az ork.

– Hhhogyne! Hogyne! – helyeselt a portás ijedten.

A Mitsuham metropolplex város volt a városban. Ivan Hartman lakása a negyvenedik emeleten volt. A csöngetésre egy hatvanas éveiben járó, tolokocsis férfi nyitott ajtót.

– Ivan Hartman? A nevem Daniel, tudja, az árvaházból – mondta az ork, és mielőtt még becsaphatták volna az ajtót, átlépett a küszöbön. Heather szorosan a nyomában maradt.

– Tudtam, hogy még találkozunk – mondta az öregember.

Dan a férfi szemébe nézett.

– Ki vagyok én?

Ivan Hartman jelentősegteljesen végignézett rajtuk, aztán a lakás belseje felé intett. – Bent mégiscsak kényelmesebb.

A szerényen berendezett közép kategóriás lakás a tulajdonosa középszerűségéről árulkodott. Olyan emberről, aki soha semmit nem ért el az életében, és soha semmilyen problémája nem volt senkivel. Ivan Hartman azonban nem ilyen ember volt.

A harmincas években abból élt, hogy fél-legális és törvénytelenes feladatokat hajtott végre. A munka rendkívül veszélyes volt, de jól fizetett. A piszkos ügyek és a feszültség kikezdtek a férfi idegeit, aki megfogadta, amint elegendő pénze lesz a visszavonulásra, elköltözik a kontinensről, felhagy a kétéves üzletekkel, és kocsmát nyit valahol az Óvilágban. A pénz azonban soha nem volt elég. Amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan el is ment. Rengeteget költött védelmi és biztonsági berendezésekre, állandó üldözési mániája és paranoiája volt. Ivan nem volt ostoba ember, hamar rájött, hogy ha nem változtat az életén, rövidesen az elmeegógyintézetben végzi. Megfogadta magának, hogy a következő feladat, legyen az bármi is, az utolsó lesz.

Balszerencséjére egy olyan munka elvégzésével bízták meg, ami miatt azóta folyamatos lelki furdalás gyötri. Gyermekrablás. Más dolog egy állig felfegyverzett, ellenszenves troll bőrét szitává lyuggatni, és megint más egy anyától elvenni a gyermekét. A legifjabb McDowellt kellett elrabolniuk, majd át kellett volna adni Mr. Johnson ügynökének, aki azonban nem jött. Ivan és társai majd három hónapig lapultak a rejtékhelyükön, aztán előmerészkedtek és óvatosan tudakolózni kezdtek. Megtudták, hogy a Johnson (minden megbízót Mr. Johnsonnak hívtak) magánrepülőgépe balesetet szenvedett az óceán fölött és lezuhant. Túlélők nem voltak. A bébi a nyakukon maradt. S mindennek tetejébe, még meg is betegedett. Legalábbis ők akkor ezt gondolták. A gyermek nem kerülhette el sorsát, szép lassan átalakult, orkává változott. Ivan nem volt sem elvakult, sem gonosztevő, ezért úgy döntött, árvaházba adja az időközben átváltozott gyereket. Szándékai szerint néhány éven belül el kellett volna költöznie az országból, ezért megadta a nevét és a címét, sőt, néhányszor meglátogatta a picit. Tervébe azonban beleszólt a természet. Gyógyíthatatlan szélütés érte, és ezen még kibernetikus implantátumokkal sem lehetett segíteni. Maga az agy sérült meg; Ivan Hartman majdnem teljesen megbénult. Egyetlen kapcsolata a külvilággal a Mátrixon keresztül volt, ahová kényszerűségében menekült. A Mátrixban tudott mozogni, és az lehetett, aki mindig is szeretett volna lenni. A Klub rendszergazdája – kocsmárosa lett. Mindent tudott, ami a városban történt.

– Miért nem próbálta meg felvenni a kapcsolatot a szüleimmel? – kérdezte Dan.

– A McDowell család a harmincas években hihetetlen módon sovinszta volt, nem tűrtek meg maguk körül az embereken kívül senkit.

– És most mi a helyzet a McDowell családdal?

– Tudja, Daniel, néha azt hiszem, voltaképpen jól tettünk magával, amikor elraboltuk. Sorsát úgysem kerülhette volna el. Amit most elmondok, maguk hallják majd először. A tudomásomra jutott – a Mátrixban suttogták – hogy a McDowell család nem sokáig siratta az elveszett gyermeket. Az ilyen hihetetlenül gazdag embereknek úgy látszik aranyrög van a szívük helyén. Mrs. McDowell félt a szüléstől, ezért béranyával hordatta ki magát, Daniel. De nem bíztak a sikerben, ezért a megtermékenyített petesejtet a beültetés előtt klónoztatták, így a gyerekrablás után nem kellett mást tenniük, mint elővenni a lefagyasztott petesejtet, és beültetni egy másik béranyába. Tehát maga, Daniel, kétszer született meg, és mindkétszer átváltozott. A család természetesen megtagadta az orkot, de a nevét mégsem vették el tőle. Gabriel McDowell is árvaházban nevelkedett fel, de ő sajnos rossz társaságba keveredett. Terrorista, bűnöző lett belőle. Tagja lett egy narko-chip kereskedő hálózatnak, akik bérnyilkosként alkalmazták. A McDowell család nem tűrhette, hogy a nevüket holmi bérnyilkosságokkal mocskolják be, ezért halálra ítélték Gabrielt. A McDowell-kommandó véletlenül talált magukra, egy ideig azt hitték, maga Gabriel. De már nem kell félniük. Néhány órával ezelőtt elkapták Gabrielt és végrehajtották rajta a család ítéletét. Most már csak egy van magából, Daniel. A McDowell család természetesen már tud a létezéséről, de hallgatólagosan elfogadják, amíg úgy viselkedik, ahogy azt eddig tette.

Mindketten elvesztették a testvérüket, de azt hiszem, mindenkinek jobb így. Sem Gabriel, sem Billy nem volt életképes, meg kellett halniuk. Ki tudja, egyszer talán Gabrielre is rátalálnak valahol. Talán éppen az Álmodók világában.

P. Vandaag